

Synoda generální jest schopna usnášení, jsou-li přítomny $\frac{2}{3}$ jejího členstva; usnesení jest platným, stalo li se většinou hlasů přítomných členů. Ústavu církevní měniti a rozhodovati v otázkách nauky církevní lze jen za souhlasu většiny $\frac{2}{3}$ přítomných; je-li stejný počet hlasů pro a proti, míti jest návrh za zamítnutý (§ 134 úst. cír.). Členům generální synody nebydlícím v místě shromáždění dostává se náhrady za cestovné a denního platu (§ 137 úst. cír.).

Šilenci viz Blázince a Blbci.

Škoda viz Náhrada škody.

Škody horní jsou ony škody, které způsobeny byly těžbou vyhrazených nerostů vlastníku pozemku. Nejsou tedy jednak škodami horními poškození, která způsobena jsou dolováním v jedněch horách horám jiným, nebo movitým věcem (na př. dobytku pasoucím se náhodou na pozemcích zabořujících se) neb osobám, jednak nenáleží sem poškození, která nepochodí z těžby, nýbrž na př. ze závodu hutního. Kdežto pak pro poslední druhy škod rozhodnou platnost mají všeobecná ustanovení o. o. z., vyvinulo se pro vlastní škody horní zvláštní právo. Rakouský zákon horní jedná o náhradě horních škod ve IV. hlavě společně s přenecháním půdy. K náhradě škod horních odnášejí se jen §§ 106 a 107 hor. zák. Kdežto pak ustanovení § 107 upravuje jen vedení staveb uvnitř propůjčených měr denních, obsahuje § 106 toliko předpis negativní, že se neručí za poškození budov, vodovodů nebo jiných zařízení, jestliže byly zřízeny na důlním poli teprve po jeho propůjčení bez vrchnostenského povolení ke stavbě. I konstatují vzhledem k tomu všichni komentátoři rakouského práva horního (Otto svob. pán z Hingenuy, prof. Dr. Frant. Schneider, a j.), že horní zákon nemá ustanovení o náhradě škod horních, že tudíž dle § 2 zák. hor. průchod mají ustanovení o. o. z. a že proto těžšíř nemusí vedle §§ 1305 a 1306 o. o. z. nahražovati škod horních, nelze-li mu viny přičísti. Ježto pak těžšíř pravidelně provozuje těžbu racionelním způsobem a šetře technických i zákonných opatrností, takže mu pravidelně nelze přičísti vinu ve smyslu soukromoprávných předpisů o. o. z., se strany druhé pak dobýváním uhlí nezřídka zúplna se pustoší a znehodnocuje stržemi povrch země, nelze theoretického stanoviska komentátorů našeho zákona horního schvalovati a se držeti. Proti pojímání tomuto vystoupily soudy a správní dvůr soudní, ovšem oba směrem zcela protivným. Kdežto správní dvůr soudní vyslovil v senačním rozhodnutí svém ze dne 17. dubna 1886 č. 815, sb. »Budwinski« č. 3021 jako zásadu právní, že hornictví musí býti provozováno tím způsobem, aby cizí vlastnictví poškozeno nebylo a k tomu konci aby podnikatel hor učinil veškera opatření, která dle rozhledu lidského mohou jakémukoli poškození zabrániti (srv. i rozh. spr. dv. soud. ze dne 28. listopadu 1885 č. 3054, sb. »Budwinski« č. 2796, a ze dne 20. listopadu 1891 č. 3521); konstruovaly soudy vinu majitele hor (rozh. nejv. soudu ze dne 17. listopadu 1882 č. 10.175, časop. »Gerichtshalle« č. 5 a ze dne 23. května 1883 č. 4862, časop. »Jur. Bl.« r. 1883 č. 35) odvolávající se brzy na §§ 98—107 hor. z., brzy na § 106 hor. z. Kdežto však by důvody správního dvoru soudního bezmála činily nemožným dobývání uhlí, jehož nelze racionelně dobývati a nepoškoditi povrch půdy, lpí rozhodnutí soudů tu více tu méně na podmínce viny a konstruují moment viny i tam, kde ani — přísně vzato — viny není. I byl zejména v poslední době učiněn pokus přenést i do práva rakouského zásady